

ΗΜΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

Συνδρομη ἀριθμὸς ἐν Ἀστυνόμῳ φαν. 16 ἢ Ἐλπίδι, Ἰονίαις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Ἀγγλίαις, Γαλλίαις καὶ Ἀγγλῶν, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παρυφαιῶν, Ἡμερικαῖαις 50 φράγκα. — Ταῖς καταγραφίαις, σολίδα ἀεὶ 30 ἢ ἑκατοστὸν εἰς 40 στοιχίαις.

Αἱ συνδρομαὶ προπρόσθετον Ἐπιστολὰν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἡμετέρας ἢ ἐπιτηρητὴν τοῦ ταχυδρομικοῦ τῶν εἰδῶν ἀπαρτίσεων.

Ἄλλα αἰ νόμιμα ἢ ἀνεπισημασμένα ἀποδομὰ φέρονται ἐν τῇ 30 ἰουλίῳ ἢ 31 δεκεμβρίῳ (λ. ν.).

Κατασκευαζομένη ἐν Βιέννῃ, ἐν τῇ Redaction du Journal grec "Himeras" (Landstrasse Reimerhof Nr. 481 à Vienne.)

Ἐπισημασμένοι εἰς καὶ ἀλλοφασίαι, ἐκ Κ. Ἀ. Σπυρίδου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Σ. Μικελῆ ἀναγνώστη ἐκ Βουκουρεστίου Ἀ. Δημόπουλου ἐκ Πάσης Ν. Θεολόγου ἐκ Ἀλεξανδρείας Ἰ. Πάροπου ἐκ Κέρκυρας Ἰ. Α. Παπαμιχάη ἐκ Κερκύρας Φ. Σπυρίδου ἐκ Σμύρνης Χ. Ν. Φαλακρού ἐκ Ἐβρου Ἰ. Α. Παπαμιχάη ἐκ Ἀθηνῶν Ν. Νικολαΐδου ἐκ Σμύρνης Α. Σ. Ἀγαπίου ἐκ Πάσης Ν. ἀναγνώστη ἐκ Θεσσαλονίκης Π. Μικελῆ ἐκ Ἱερῶν Γ. Ἀναστάσιου ἐκ Γαλιπόλεως Κ. Μικελῆ ἐκ Ἀδριανουπόλεως Ἰ. Φωκῆς ἐκ Κερκίρας Μ. Σκουρῆ ἐκ Μιτυλήνης Α. Σάββα ἐκ Κωνσταντίας Ἀ. Ἀγγελῆ ἐκ Φιλισσοπόλεως Ἀ. Δοξιάδου ἐκ Κέρκυρας Μ. Σπυρίδου ἐκ Βιέννης Κ. Ν. Σπυρίδου ἐκ Κέρκυρας Χρυσῶν ἐκ Κωνσταντίας Μιχαήλ ἐκ Κωνσταντίας Leob alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΤΑ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑ.
Ἐνθουσιάζει ὑποδοχὴ τῶν πρίγκηπος Ναπολέοντος εἰς Νεάπολιν καὶ ἀνεπίσημα τὸν Ἰταλικὸν ἔθνον. — Οἱ παρὰ τὴν Σπύρην νεκρούμενοι δὲν εἶναι οἱ Ὀθωμανοὶ, ἀλλ' οἱ Μαυροβουνῶνες, ὡς προεβλέπαμεν. — Διατήρησις τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπερηχίου μέχρι τῆς ἀσκήσεως τοῦ περι ἑθνοκρατικῆς νεοσχεδίου. Ἡ ῥηκὴ μεταρρυθμίσις προσηγγελλόμενα. — Τελευταία εἰδήσις (Ἄκουσι τοῦ Νέξιν ὑπὸ τῶν Μαυροβουνῶνων, ἀπέπειρα ἐπιβρομῆς εἰς τὸ Τυρόλον ὑπὸ Γαριβαλιανῶν).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (6)18 Μαΐου 1862.

Ὁ πρίγκηψ Ναπολέον ἀφίχθη εἰς Νεάπολιν τὴν ἑσπέραν τῆς 1/13 μεσοῦντος. Ἄμα ὡς οἱ παροβουλιμαὶ τοῦ φρουρίου καὶ τῶν στῶλων ἀνιγγέλιαν τὴν εἰς τὸν λημένα εἰσοδοῦ τοῦ φρονότου αὐτῶν πλοίου, ὁ γαλλὸς πρόβου, ὁ ἀντιναύαρχος Γενουλλῶ, ὁ διοικητὴς τῆς ἀγγλικῆς μοίρας καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργοὶ τῆς Ἰταλίας ἐπεσπασαν εὐθὺς εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκηπος. Εἰς τὴν ἀπαρτίαν ὑπεδέχθησαν αὐτὴν αἱ πολιτικαὶ καὶ δημοτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, τὸν ὁποῖον, ἐνθουσιάζοντες κραυγάζοντα καὶ σπέντον τοὺς πλοῦς καὶ τὰ βινύματα, μάλιστα ἠδύνατο νὰ συνέχη ἡ καθ' ὅσον τὸ μένος τῆς οὐδοῦ παρατεταγμένη ἐθνοφυλακῆ. Πάντες ἤθελον νὰ ἴδωσι τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὅστις τὸσάκις καὶ τῶσον θερμῶς συνηγόρησεν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἰταλίας, ὅστις μετὰ τοῦ ἔθνους μὲν συνδέεται διὰ τῆς ἀγάπης καὶ μετὰ τοῦ βασιλευσίντου οἴκου διὰ τῆς συγγένειας. Ὁ Βικτωρ Ἐμμανουὴλ περιέμενε τὸν γαμβρὸν του εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ἀνακτόρου του· ἄλλα μολὶς περιτυζόμενοι ἀλλήλους, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐμφανισθῶσι εἰς τὸν ἐξέστην, προκαλούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀκατέκτου ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐχαίρειται αὐτοὺς διὰ τὸν μυριακὴς ἐπαναληφθεῖσάν κραυγῶν. "Ζήτω ἡ Γαλλία, Ζήτω ἡ Ῥωμὴ, πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας!" Συγκρατημένους ὁ πρίγκηψ ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποδοχῆς, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν στρατηγὸν λαμπρομάρου. "Ὁ λαὸς οὗτος εἶναι ἀδύνατον νὰ θελήσῃ τὸν βουρβῶνον. Ἡ Εὐρώπη γινώσκει τοῦτο καὶ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ὁμοθυμῶν τὴν γαλλοϊταλικὴν πολιτικὴν."

Τὸ σκότος τὸ περικυλίον τὴν ἀποστολὴν τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος παρῆγε ἀφορμὴν εἰς μυρίας ὑπονοίας, καὶ εἴναι ἀληθῶς ἀβυσθόσπιτος αἱ προστάσεις, τὰς ὁποίας καταβαλλοῦσι αἱ ἐμφερῆδες, πάλσι ἀνασηκώσι μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ μυστριώδους σπῆλους. Ἐκαστὴ αὐτῶν εἶχει καὶ ἴδιαν γνώμη, καὶ ἐν τῷ κινεῶνι τούτῳ κινδυνεῖται νὰ ἀποκαληθῇ ὁ βωμολοχικῶτος νοῦς. Ἀποὺ ἀναγνώσιμον ἐκατοντάδας ἀρθρῶν, τηλεγραφημάτων καὶ ἀναποκρίσεων, ἐρωτώμενοι ἑαυτοὺς τί ἐμάθομεν, τί βρισκῶμεν δυνάμει νὰ ἀνακοινώσιμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, καὶ ὅταν λαμβάνομεν τὸν καλοῦν ἀνά χειρὰς, τὸ ἔργον ἡμῶν εἶναι ἐπίσης δύσκολον ὡς ἐάν οὐδὲν ἀνέγνωμεν. Καθ' ἐν μόνον ἡ ομοφωνία εἶναι γενική, ὅτι ἡ εἰς Ἰταλίαν ἀποδημία τοῦ βασιλικοῦ γένου εἶναι ἡ ἀρεστῆρα ἐν ἱστορικῆς περιόδου διὰ τὴν Ἰταλίαν. Τούτο δὲ ἐπιμαρτυρεῖ, κατὰ τὸ Βούκεντρον, καὶ αὐτοὶ οἱ πρίγκηψ, γράφοντες πρὸς τὸν ἐξέδελρον αὐτοῦ μαρκήσιον Πέλοπον. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ γαμβρὸς τοῦ Βικτωρος Ἐμμανουὴλ λέγει, ὅτι ἡ ἐντολὴ ἦν ἐπεφορτισθῆ θὰ πληρώσῃ χαρὰς τὸ ἰταλικὸν ἔθνος καὶ θὰ κατασχίῃ νῆ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐνότητος αὐτοῦ. Ἐκφραζει δὲ πρὸς τούτους τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀγαλλίαν, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τούτο ἀφελεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τοὺς ἀπρόλυτους ἀγῶνας οὓς κατέβαλεν ἐν τῇ Γερουσίᾳ καὶ ἐν τοῖς διαβουλίαις τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἐνθ' ἐν Νεαπόλει ὁ ἰταλικὸς πατριωτισμὸς ἐκχειλίζει ἀεργήτως, καὶ καθ' ἅπασαν τὴν χερσονήσον κλονίζει τὰς καρδίας ὡς σπινθὴρ θλεκτροῦς ἡ πεπολιθῆσι βίτη γήγενεν ἢ ἐκπληρώσι τὸν ἐθνικὸν πόθον, οὐδὲν ἄπορον ἐν ἡ Ἀστυρὶα στρέφει βλήματα ἀνίσχυρα πρὸς τὰς ἰταλικὰς ἐπαρχίας τῆς. Τούτο τοὐλάχιστον ἐξάγομεν ἐκ τηλεγραφημάτων τῶν τῶν Μεδιολάνων, ἀναγερμένων ὅτι εἰς τὰ παρὰ τὰ βενετικὰ σύνορα σταθαινοῦσα στρατεύματα προσετήθησαν δεκαχιλιοὶ ἀνδρες, καὶ ὅτι τέσσαρα τάγματα ἀεροβόλων ἀπεστάλησαν εἰς Τυρόλον. Ἄλλα τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα δὲν δικαιολογοῦσι βεβαίως ὑπερβολικῶς τῶν φόβων, ὅστις ἀνησυχίασάν τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων. Οὐδὲν ἀνεπίσηματι διεβρυλλήθη ὅτι ἐπίκειται διπλωματικὴ ῥῆξις μεταξὺ Ἀστυρίας καὶ Γαλλίας, καὶ ὅτι αἱ δύο κυβερνήσεις ἔ-

μελλον νὰ ἀνακαλέσῃ συγγρόνος, ἡ μὲν ἐκ Βιέννης, ἡ δὲ ἐκ Παρισίων τοὺς πρέσβεις. Αἱ ἀποουδιότεραι τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημεριδῶν θεωροῦσι τὰς φημὰς ταύτας ὡς οὐδεμίαν ἐξουσίαν ὑπόστασιον.

Ἐλπίς πάντων ἀλληλογραφία τις ἐκ Καττάρου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20/11 μεσοῦντος, δημοσιευμένη ὑπὸ τοῦ ἐν Τεργέστῃ ἐκδιδόμενου Χρόνου, διαφράζει ἡμᾶς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρὰ τὴν Σπύρην μάχης, ἀνατρέπουσα ἄρθρον τὰ ἐν ταῖς στήλαις τοῦ Τύπου ἀνεργεθέντα τρῆπαια τῶν Ὀθωμανῶν. Κατὰ τὰς πληροφορίας τῆς ἰταλικῆς ἐφημερίδος, ὅχι μόνον οἱ Μαυροβουνῶνες δὲν ἐπάρτησαν εἰς φυγὴν, ὅχι μόνον δὲν διελύθη ἡ πολιορκία τοῦ Μεδίου, ἀλλ' οἱ Τούρκοι ὑπόστησαν δεινὴν ἴτταν, ἀπολείποντες τραυμασίους ἀνδρας καὶ ἐγκαταλιπόντες εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ τοὺς κατοίκους τῆς Φουνδίνας. Ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῷ οὐκείῳ τόπῳ τὰ κατὰ τὴν μάχην ταῦτην καὶ τὰ μετ' αὐτῆς, ὅς δημοσιουμένην ὑπὸ τοῦ Χρόνου. Ἐνταῦθα ἀρκευμένα μόνον ἀναφέροντες ὅτι, κατὰ τηλεγραφικὴν ἐκ Μασσαλίας ἀγγελίαν, ὁ Σουλτάνος, παρὰ τὴν θελήσιν τῶν ὑπογύριον του καὶ τῶν ἐξόνων πρέσβων, θέλει νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου. Προστίθεται δὲ ὅτι γίνονται μεγάλα πολεμικὰ παρασκευαί, εἰς ἃς ἐπακινήθησαν δια σχεδὸν τὰ ἐκ τοῦ δανείου τοῦ Λονδίνου εἰσπραχθέντα χρήματα. Ὁ τηλεγράφος τῆς Μασσαλίας εἶναι εἰς τὸν τηλεγράφον ἐκείνον, ὅστις λαθάνονται συνηθέτερον, καὶ πιθανὸν καὶ κατὰ τὴν περίπτωσην ταύτην νὰ μὴν εἶναι κατὰ πάντα ἀξίωστος.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ. ΟΙ ΘΑΛΙΟΙ. (*)

Μυστήριον Βικτωρος Οὐγού. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ. ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΗ.

Ὁ. Ὁ ἀδελφός ἐξιστοροῦμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς.

Διὰ τὸ δώσωμεν ἴδιαν τὴν τῆς οὐκείας διαίτην τὸ ἐπιστολῶν Δ. . . καὶ τοῦ τρῆπαι τοῦ ὅπου αἰ διὰ ἐκείνου εἶναι κέραι ὑπέστανται τὰς πράξεις, τὰς σκέψεις καὶ αὐτὰς ἀνάμνη τῆς εὐπορίας γυναικείας τὸν διαθέσει, εἰς τὰς ἔξεις καὶ τοὺς συγχαρισμοὺς τῶν γένουτος, καὶ χωρὶς αὐτῶν νὰ λῆθῃ τὸν κέπον νὰ ἐκφρασθῇ διὰ σπῆματος, τὸ καλῆτερον εἶναι ἢ ἀντιγράφωμεν ἐνταῦθα μίαν ἐπιστολὴν τῆς Βασιλισσῆς πρὸς τὴν κυρίαν ἀντιγράφωσαν τοῦ Βουαρζέβρου, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλην τῆς. Ἐχομεν ἀναγείρας ταύτην τὴν ἐπιστολὴν.

Ἐν Δ. . . 16 δεκεμβρίῳ 18 . . .

« Ἀγαθὴ μοι κυρία, δὲν περὶ ἡμέρα χωρὶς νὰ σὰς ἀνεγνώριον. Τούτο προέχοντι καὶ ἀπὸ συνήθειαν, ἀλλὰ τῶρα προσηύθη καὶ ἄλλος λόγος. Ἐμφορῆται ἐν φαντασίῳ ἡ κυρία Δεζαῖν, ὅχι ἔβουλε καὶ ἐπινοήσῃ τοὺς τοῦχους καὶ τὰς ὁρμῆς, ἐκαμὲ κίπιας ἀνακαλύψαι, μετὰ τὰς ὁποίας οἱ δύο μας θαλάμους, τὸν ὅπου αἰ τῶν ἄνδρων ἦσαν κατοικουμένην μὲν παλαιῶν ἀπομνησμένων μὲ ἀφῆσται, εἶναι καλοὶ νὰ ἐπινοῶμεν μίαν αἰθουσαν ὡς τὸν ἰδιῶς σὰς. Ἡ κυρία Δεζαῖν ἐπινοῶσα τὸ τὰ γαργα. Ἰσοκαῖον ἦσαν ἄλλα πρῆγματα. Ὁ προβολισμὸς μου, ὅπου δὲν ἔχομεν κἀνὲν ἐπιπλόν, ἀλλὰ ἀπλῶνόμεν ἐκεῖ τὰ ῥόζια νὰ στεγνώνομεν μετὰ τὴν πλῆσιν, εἶναι εἰς τὴν ὁρίαν παλιῶν συρραμῶνων μὲ χρυσόματα, καθὼς εἶναι καὶ εἰς τὴν ὁρίαν σὰς ἄλλ' ἕτερο σκεπασμένη μὲ κηρώνων ὄρασμα, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ κατωῖα εἶναι γίνε νοσοκομῖον. Ἄλλα πρῆγματα τῆς φυλογίαιας ὄρασινα, καθὼς εἶναι ἐν τῶν κηρών τῶν πάπυ μου. Ἄλλὰ τὸν θαλάμω μου νὰ ἴδῃς θὰ ἀπορήσας. Ἡ κυρία Δεζαῖν ἀνεκαλύψαι, ὑπέσταντο ἀπὸ δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας καλὴν κολημένην δὲ ἐπίνοα εἰς τὸ ἄλλα, Ὑγρασίας, ἐν ἃς ἀπὸ τῆς καλῆς καλῆς, ὅμοιο ὑπερσπέραι. Παραστήσαν τὸν ἡμέτερον, ὅταν τὸν ἀδελφὴν ἵπστην ἡ Ἀθηνᾶ ἔπειτα, τὸν ἴδιον μέγα εἰς τοὺς κήπους, δὲν ἐνόησεν αὐτὸς τοῦτος εἶπαν. Ἐτέρος, ἐκεῖ ὅπου αἱ κυρία τῆς Ῥώμης ἐπιγίνασαν μόνον μί-

αν νύκτα. Πῶς νὰ σὰς λέγοι; Ἐγὼ Ῥωμαῖκος, Ῥωμαῖκος (ἐδὼ μία λέξις ὑπάρχει δι' ἡσταν ἀγνώστον), καὶ ὅταν τὴν ἀκαλοῦσαν τὸν. Ἡ κυρία Δεζαῖν ἐκάθηται καὶ τὰ ἐπυλον ἔλα; θὰ προσπαθῆσαι νὰ διὰ διὰ ὁρμῆς εἰς μερικὰ μέρη ὅπου εἶναι ἄλλοι γαλακίαι, θὰ τὸ λιποσπῆσαι ἔπειτα, καὶ ὁ θαλάμω μου θὰ γίνῃ μουσικὸν ἀληθινόν. Ἡμερ καὶ εἰς μίαν ἡμέραν τὸν ὅπου δύο ἡμέρας κωνοσῶ, παλιῶν συμμο. Ἐξήγησαν δὲ ἄλλα ῥήματα διὰ τὰς ἐξαναγνώσιμον, καλῆτερον ὅμοιο νὰ τὰ δώσωμεν εἰς τοὺς πινυχοῦς. Ἐπειτα, εἶναι ἄσχημα πρῆγματα, καὶ παρ' αὐτὰ θὰ ἐπινοήσασαι μίαν τρῆπαιον στρωγυλῆν ἀ- τοῦ κελῶν ζῶλον.

Ἐμὰι πάντοτε εὐτυχῆς. Πολύ. Εἶναι τῶσον καλὸς ὁ ἀδελφός μου! Ἄδεις ὅτι εἶναι εἰς τοὺς ἐνδείας καὶ εἰς τοὺς ἀρῶστας. Ὑποφέρωμεν ἀπὸ στενοχωρίαν. Ὁ σῶτος ἐξείναι τὸν γεμῖνον βαρῆς, καὶ πρῆ- μεν νὰ κἀμην τινὰς κἀπὶ τὴν δι' ἐκείνου οἱ ὅπου ὑπεροπῆσι. Ὅσον τὴν ἡμᾶς, εἰσπῆται ἐξ ὅπου γαδῶν ἔξω καὶ θερμῶν ἀνέμων, καθὼς καὶ φως. Παρατήρηται ὅτι αὐτὰ ἔλα εἶναι πολλὴ ἀνάσχυσις.

Ὁ ἀδελφός μου ἔχει τὴν ἰδιῶς τὸν τὰς ἔξεις. Ὅταν ὁμίλη, λέγει ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρῆπον πρῆται νὰ ἴναι εἰς ἐπίσκοπος. Φαντασθῆται νὰ μὴν ἴναι ποτὴ ἢ ὅρα τῆς οὐκείας κλειστή. Ἐμβαίνει ἔποςθεν θελή, καὶ ἀμέσως παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ὁ εὐλογημένος, δὲν φοβεῖται καθέλου, καὶ οὕτως τὴν νύκτα τοὐλάχιστον. Αὐτὴ εἶναι, λέγει, ἡ βικὴ τῆς ἡ παληκαριᾶ.

Καὶ οὕτως ἐνὸς θέλει νὰ βροῦμαι δι' αὐτὸν, ὅτε ἡ κυρία Δεζαῖν θὰ φοβηθῆται. Κἀνένας μας. Ἐκπῆται καὶ εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ δὲν θέλει ὅτε κἀν νὰ ἀποδείχῃμεν ὅτι τὸ παρατηροῦμεν. Πρῆται νὰ ἐξερῆται τινὰς νὰ τὸν ἐνοῖ.

Ἐφῆται μὲ τὴν ῥογῆν, περπατῶσα εἰς τὰ νερά, γεμῖ- να κηρῶν ταπεινῶσι. Ὅτε ἀπὸ νύκτα φοβεῖται, μὲ ἀπὸ βραμῶν ὑπο- ποῖος, ὅτε ὅπου αἰνὰ ἢ ἀπῆσται. Τὸν παραμῶνον χρόνον ἐπῆεν ὁ- λομῶνος εἰς ἐνα κλειστήμον. Δὲν ἠθέληται νὰ μὴν πᾶρῃ μαζὴ του. Ἐ- μμενεν ἐκεῖ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπιστρέφει χωρὶς νὰ πᾶρῃ τίποτε, ἐνὸ τὸν ἐνόησαν ἀποκαμῖνον, καὶ ἦν μίαντα πῶς καλὰ καὶ γρηῖται καὶ μὰς λέγει. Ἰδοὺ τὸ μὲ ἐκλέλαιν! Καὶ ἀνοίγει ἐνα κηρῶνον γεμῖνον, καὶ εἶναι μέσα ἐλα τὰ τοῦλάχιστον πρῆγματα τῆς μπερβόλιως τοῦ Ἐμ- βρουῖου. Οἱ κλέπται; τὸ ἔδοσαν ἔλα εἰς τὸν ἀδελφόν μου.

Αὐτὴν τὴν ῥογῆν, εἰς τὴν ἐπιτορῆνίαν μας, δὲν ἡμῆρασα νὰ μὴν τὸν μαλιῶνα κῆμῶνον ἐπρόσβα ἐμὸς νὰ τὸ λέγω ἐνὸ τὸ ἔχημα ἔτρεχε καὶ ἐκαμειν κρόνον, διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ κἀνεί.

Εἰς τὰς ἀρχάς, ἔλαγα μὲ τὸν ἐπίνοον μου δὲν ὑπέσπει κινδύνος ὅτις νὰ τὸν ἐμπαρῆται ἐναι τρῆπαιος. Τῶρα ἐνοῖσθαι. Κἀμὸν νεῖμα εἰς τὴν κυρία Δεζαῖν τὴν νὰ τὸν ἀντιλέγῃ. Μένει καθὼς ἀπὸ θέλει εἰς τὸν κινδύνον. Ἐγὼ πᾶρῃ τὴν κυρία Δεζαῖν καὶ ἀποκαμῖσαι. Εἶμαι ἤ- συχη, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι, ἐν τὸν σκεπασμένον κἀνείαν κἀνεί, δὲ ἦτον τὸ τέλος μου. Θὰ ἐπιγίναται κ' ἐγὼ μαζὴ μὲ τὸν ἀδελφόν μου καὶ ἐπινο-

πὸν μου εἰς τὸν Θεόν. Ἀσφαλότερα παρ' ἐμὲ ἡμέτερον ἡ κῆρα Δεζαῖν σὴ νυνεῖσθαι εἰς τὰς ἀποκαίτας του, καθὼς αὐτὴ τῆς ἔλα. Τῶρα ὅμοιο, ἐπῆρε καὶ αὐτὴ τὴν ἀπόρταν. Προσηύθησα καὶ αἰ διὰ, ἔχομεν τοὺς ἰδίους φόβους, καὶ ἀποκαμῖσθαι. Ὁ διάβολος ἐν ἐμφανῶν εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ ἀφῆται νὰ κἀμῃ ἐπὶ θῆλει. Ἄγχα καὶ τὴν ἔχημα νὰ φοβῆ- ὅμοιο εἰς τὴν κατωῖαν αὐτῆς; Ἐπειτα πάντοτε μὲ μῆας κῆπος ἰσχυρό- τερος. Ἐμφορῆται νὰ πᾶρῃ ἀπὸ μέσα ὁ διάβολος, ἀλλὰ τὴν κατωῖα ὁ Θεός.

Τούτο μὲ ἀρκεί. Τῶρα δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ὅτε λέξῃ νὰ μὲ εἰπῇ ὁ ἀδελφός μου. Τὸν ἐνοῖ χωρὶς νὰ ὀμίλησῃ, καὶ ἀρνευόμεθα εἰς τὸ ἔλαος τοῦ Θεοῦ.

Τοῖστος πρῆται νὰ ἴναι τινὰς μ' ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος εἶναι κατὶ μέγα μέσα εἰς τὸ πνευμά του.

Ἡ ὁρμῆρα τὸν ἀδελφόν μου νὰ ἀναμνησῃ τὸν ὅπου αἰνὰ μὲ ζῆταται διὰ τὴν οὐκαμῖν τῶν Ὀθωμανῶν. Ἐπρόσπειροσον καλὰ τὰ γνω- ρίζει ἔλα, καὶ πᾶς διατηρεῖ τὰς ἀναμνησῆσαι τοῦ, διὲν εἶναι πάντοτε καλὸς βασιλικός. Αὐτὴ εἶναι τῶντῃ μίαν ἀρχαιοτάτην οὐκαμῖν Νορμανδικῆ, ἀπὸ τὸ Κῆνον. Πρὸ πεντακοσίων ἐτῶν ὑπῆρχαν τρεῖς ἐπισκοπῆαι φέροντες αὐτὸ τὸ ἐπίθετον, Ραβὴλ, Ἰωάννης καὶ Θωμάς. Ὁ ἐνας ἦτον αἰθῆνης τοῦ Ῥογερῶρου. Ἡ κῆρα τῆς Μαρία Θωμάς, ἐνομειθῆ ἐνα δούκα τοῦ Γραμῆσταν, τὸν Ἄδριανόν Κῆρονον, πατριτικὴν τῆς Γαλλίας, ὅστις εἶχε προβῆσθαι εἰς μεγάλα ἀξιώματα. Αὐτοὶ γράφονται Φαῖσος, Φαῖκος καὶ Φαῖκος.

Ἄγχα μὲ κυρία, συνιστάται μας εἰς τὰς θεήσις τοῦ ἄγιου συγγ- βουῖου, ἐκαμὲ πῶς καλὰ νὰ μὴν ἔχη τὸν διὰ τῆς ὀλίγας στήλαις τὰς ὁποίας θὰ πᾶρῃ πᾶρῃ σῆσαι, ἀποκαμῖσθαι εἰς τὸ νὰ μὴ γρῆσῃ. Εἶναι καλὰ, ἐργάζεται καθὼς ἐπινοῶμεν, μὲ ἀπῆσαι πάντοτε. Ἰδοὺ οὐς ἔλα μὲ μῶς δι' αὐτῆς. Ἀποχῆται εὐτυχῆς μεθόσας μὲ τὸ μέσον οὗ ὅτι μὲ ἐνο- μῆσαι. Καὶ ἡ ἰδιῶς μου ἕλπει δὲν εἶναι τῶσον κατὰ, ἀλλὰ καθῆσθαι- στήν γίνονται ἰσχυρότερα. Χαίρετε τὸ χαρὴ ἐτελευτῶσι καὶ μὲ ἀναγῆσαι νὰ σὰς ἄριστο. Μυρία προσήει.

ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ.

Υ. Γ. Ὁ μικρὸς σὰς ἀνεῖρος εἶναι χριστιανός. Σχερεῖ εἰς ὄνοματι τελευτῆται τὸ πέντε ἐπὶ καὶ εἰς τὰς ἔξ; Ἄδεις εἶδον ἐνα ἀγῶνον νὰ περῆ, καὶ τὸν ἔχον εἰς τὰ γόνυα σκῖνα προ- φυλακτικῆς Καλλῆ, τὴν ἐβρῆται εἰς τὸ γόνυα τοῦ αὐτοῦ τὸ ἀλογον, καθὼς ἐρῆσται. — Ἐἶναι τῶσον νόστιμον αὐτὸ τὸ παιδί! Ὁ μικροτέ- ρος τοῦ ἀδελφῶς σῆρει εἶναι παλοσπορικῶς εἰς τὰ ῥώματα, ὡς ἂν ἔμῃεν, καὶ φωνάζει, Οὐ!

Καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, αἱ δύο αὐταὶ γυναί- κες ἐμῶν νὰ συμφορῶνται κατὰ τὰ ἰδιώματα τοῦ ἐπιστολῶν μὲ τὴν εἰς τὰς γυναικὰς διαδύσαντες νεοῖαν ἀντιλήψην ἐκείνην, ἦτις ἐνοῖται τὸν ἀνδρα κάλλιον παρ' ὅσον ὁ ἀνὴρ ἐνοῖται τὸν ἴδιον του ἐαυτῶν. Ὁ ἐπίσκοπος, ὑπὸ τὸ ἀναλλοῦσθαι τὸν, ἦτον καὶ ἀρῆλεις ἦθος.

(*) Ἐν ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 348 Β τῆς «Ἡμετέρας»

κλησία, σχολεία ἀφένοντες καὶ θήλων, διατηρεῖται ἀ-
βιόλογον νοσοκομίον, καὶ διὰ συντάξιν ἑκατάκτον
βιβλιοθηκῶν περιβάλλονται κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ 150 πύ-
ριντες: διὰ τῶν ἐτηρίων δὲ συνεχισθῶσιν τὸν ὁμογενῶν,
ὁ μόνον διατηρήσαν καὶ πρὸς ἄλλους τὰ ἐν λόγῳ κα-
ταστήματα, ἀλλὰ καὶ διάφορα οἰκία φερόμενησαν ἕνα
ἐκ τῶν προσδόντων αὐτῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷ μέλλοντι ἀ-
ποκατασταθῆσι τὰ καταστήματα ταῦτα ἀνεξάρτητα.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς συστάσεως τῶν, συνστάθῃ
θεμελιωδῶς Κανονισμοῦ τῆς Κοινοῦτος, Ἑλληνοαριγυπια-
κῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ δὲ ἀναφορᾶς τοῦ τοῦ Ἰουδαίου καὶ
τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων συνδρομητῶν ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ἑλ-
ληνικὸν Προξενεῖον τῆς πόλεως, μετὰ τὴν παρακλήσιν ἑ-
κὼς λάβῃ ὑπὸ τῶν 17ον ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ-
του, καὶ ὅτι τὰ ἐν λόγῳ καταστήματα εἰσέθετο ὑπὸ τῆν
ἐλληνικὴν προστασίαν. Τὸ Προξενεῖον, ἀποδεχθὲν, ὡς εἶ-
πε, τὴν αἴτησιν, ἔδωκεν αὐτῶν ὑπὸ τῆν προστασίαν του,
καὶ ἀπὸ δικταστίας τῆσὺν ὑπὸ δοκευαλισμοῦ: Ἐπιτροπῆς
διακοιμίνας ἐκαπέζοντο ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς ὑπερα-
στάσεως.

Τουτουτρόπως ἄλλοτε, εἰς καιροῦς δυσχεροτέρους,
οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἐν Σμύρῃ δημοσίας Ἑλληνικῆς Σχολῆς,
ἔβασαν αὐτὴν ὑπὸ τὴν οὐκ ἐπὶ τῆς ἄλλοθεν προστα-
σίας, μὴ ὑπάρχοντες τότε βασιλεῖον Ἑλληνικῶν: καὶ δὲν
μετεμελήθησαν. Πολλοὶ θύελλαι διηλθὸν ἐκεῖσε ἀνοθεῖ
αὐτῆς. Σώζεται μὲν τὸν τοῦδε αἰσθημένη. Ἡ παιδεία εἶναι
εἰς τὸν φῶτα, δὲ τὰ ὅποια παθαίνουσιν ἐν Τουρκίᾳ
εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἐχουσι χρῆσαν ὅλων προφυλακτικῶν
καθόνων.

Ἄλλ' οἱ Ἰουδαῖοι ὁμογενεῖς τῆς Ἀλεξανδρείας, λα-
βόντες ὑπὸ τῆν καὶ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς ἐπὶ τῶν
ἐν Τουρκίᾳ ἐκκλησιῶν δικαιοσύνης τοῦ ἀνωτέρου κλη-
ρου, ἔχον μὲν ζήτησαν καὶ ἔδωκεν παρὰ τοῦ τότε Πα-
τριάρχου Ἀλεξανδρείας: τὴν ἔδωκεν διὰ τὴν οὐκ ἐπὶ τῆς
ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διὰ γραπτικῆς συνθήκης μετ'
αὐτοῦ ἐξασφαλίσει, ἡ μὲν ἄλλοθεν ἐγγυησάντων τὴν ἀνεξαρτησίαν
τῆς ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν καὶ τῆς διαχειρίσεως μέ-
ρους, συμφωνήσαντες: καὶ πληρώσει κατ' ἔτος εἰς τὸν
θρόνον ἐμ β α τ κ ι ο ν πεντακῶσια τάλληρα: οὕτως εἰς
τὸν Πατριάρχον δὲν ἔμενον, εἰμὴ τὸ πνευματικὸν μέρος,
ἴσως ἢ ἀνωτέρα ἐποπτεία τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κλη-
ρου, οὗ τὸ προσωπικὸν προτείνεται μὲν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς
τῆς Κοινοῦτος, ὑφ' ἧς καὶ μεθοδεύεται, ἐγκρίνεται δὲ
ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου.

Οὕτως: εἶχον τὰ πράγματα μέχρις ἐσχάτων, ὅτε ἡ
Α. Μακαριότης, οἱ νῦν Πατριάρχου Ἰωάννου, ἀμὰ τῆς ἄ-
φαισι του, ἐξέφρασε κατὰ πρόωτον ἀπορίαν, "Τί ἐστὶν"
λέγων "Ἑλληνοαριγυπιακῆς Κοινοῦτος: Δὲν ἀναγνωρίζω
Κράτος ἐν Κράτει. Τί σημαίνει ἐλληνικὴ σημαία ἐπὶ
τῆς ἐκκλησίας: Αὐτὰ πρέπει νὰ παύσων."

Αὐτὰ καὶ μόναι αἱ ἐρωτήσεις ἀρούσιον ἕνα σχη-
ματίσων ἐν τοῖς ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν ἰδεῶν λυπηρῶν
περὶ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος. Ἰστούργον ἐστὶ ἡ ση-
μαία ἴσως φερόντα σαυρῶν λευκὸν ἐπὶ ἑδάφους κίανου,
δὲν εἶναι ἡ τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας, ἡ ἐρυθρὰ μὲν
τὸν λευκὸν σαυρῶν ἐν τῷ μέσῳ, ἀλλ' εἶναι ἀπλόως τὸ

διακριτικὸν σημεῖον ὅλου ἐν γένει τοῦ θένους τὸ ὅποιον
χρῆς ἀτόπως ἀλγύστον ῥωμαῖκῶν, σήμερον δὲ ἐρυθρᾶς ἐλλη-
νικῶν, καὶ τῆς θρησκείας του. Ἐάν ἡ σημαία ἦτις ἀ-
νίσταται ἐπὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας κατὰ τὰς
ἐρωτήσεις ἡμᾶς, ὅς στωλισμοὶ ἄλλοι, ἴτω μελανή,
οἷα πρέπει εἰς δούλους, τότε δὲν ἂν μὰς φερόμενο ἀπο-
ρον ἂν — εἴη καὶ εἰς ὁμογενῶν καὶ ὁμοδόξων ἀρι-
στοκράτην, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐξουσία ἐξήτει περὶ τοῦ πέν-
θους τοῦτου ἐξήγησον, ὅς δηλοῦσιν πολιτικῆς τινος
μνησικακίας. Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ σημαία εἶναι
κίανη, — οὐρανός: — καὶ τὸ ἐν αὐτῇ σημεῖον εἶ-
ναι ὁ σταυρός, — ἡ πίστις. Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης
δὲν δύναται νὰ παύσῃ αἰρούσα πρὸς τὸν ὕψιστον τοῦ
ὀρθολογίου, διότι βλέπει σημαίαν ἐλληνικὴν εἰς τὸ στε-
ρέωμα.

Θυμῶν εἶναι, ἀλλ' οὐκ ἀπαραιτήματῶν: εὐρέ-
θησαν ὁμογενεῖς τινες συμπεριθεόντες τὸ τοῦ Πατριάρ-
χου φρόνημα. Ἀναγνῶντες νὰ τοὺς προσβάλλων ἑ-
καστὸς εἶναι ἐλευθέρου νὰ κρίνῃ περὶ τῶν πραγμάτων
κατὰ τὸ δοκεῖν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτὸν λόγον θὰ ἐπιτρέψωσι
βεβαίως καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκφερόμεν ἐλευθέρως τὴν κρί-
σιν μας, καὶ ἀς γίνῃ κριτὴς τὸ Πανελλήνιον, δηλαδὴ
τὸ γένος ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, καὶ ἂν ἀπαρηγή ἐκ τῶν
πατέρων του τῶν Ἀσωνιδῶν καὶ Θεμιστοκλή, δὲν ἔ-
παρηγή ὅμοις ποτὶ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ Χριστόστονον. Οἱ
ὁμογενεῖς οὗτοι ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἐπέμβασιν τῆς Α.
Μακαριότητος, προφερόντες αὐτῇ τὴν προσέβασιν τῆς
Ἐπιτροπῆς, καὶ ζητούντες νὰ θέσασιν ὑπὸ τὴν δικαιο-
σύνην καὶ προστασίαν τῆς τὰ καταστήματα τῆς Κοι-
νοῦτος. Μὲ ἄλλους λόγους, νὰ τοὺς ἀμείψωσι τῆς Ἑλ-
ληνικῆς προστασίαν καὶ νὰ τὰ κἀμῶσι βραδύακα.

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης: — εἶναι βέβαιον τὸ πρᾶγμα
ἴσως καὶ δυνήρον, — δὲν εἰδίεται νὰ ἀναφερθῆ περὶ
τούτου αὐτοπροσώπως πρὸς τε τὸν Σατραπὴν τῆς Αἴγυπ-
του καὶ πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς τῶν, διυγκριμένους καὶ
ζητῶν ἢ ἀποδεχθῆναι διὰ τὸν βραβύτιον του, ἐπὶ αὐτῶν
μόνος εἶναι ὁ κύριος ἄλλο τῶν ἐν τῷ Κράτει ἐκκλησιῶν
καὶ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ὅτι αὐτῷ μόνῳ ἀντίκει-
ναι ἡ ἀνωτάτη ἐποπτεία, ἡ διάθεσις καὶ ἡ διαχειρίσις ἄλλο
τῶν κοινῶν καταστημάτων. Παρήσαντες ὅτι ἡ αἰγυπια-
κὴ Κυβέρνησις δὲν πράττει καλῶς ἐπιτρέπουσα ἐν τῷ
κράτει τῆς ὑπαρξῆς ἄλλου κράτους, καὶ μάλιστα ἐλλη-
νικοῦ, συγχωροῦσα ἐπέκτασιν τῆς ἐλληνικῆς ἐπιβροῆς ἐν
Αἴγυπτῳ καὶ ὑπαρξῆς καταστημάτων, ἐφ' ὧν κυματίζει ἡ
ἐλληνικὴ σημαία, ἐνῶ εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος: τῆς Τουρκί-
ας ἐπετρέπη τούτο, — καὶ ἔχει λάθος, διότι εἶς πολλὰ
μέρη τῆς Τουρκίας κυματίζουσιν ἐπὶ ἐκκλησιῶν λατινι-
κῶν ἔξαισι σημαίας, ὅποια ἡ γαλλικὴ καὶ ἡ αὐστριακῆ.

Ἡ κυβερνήσις ὅμοις, καὶ τὸ ἐπιβουλοῦσα νὰ εὐχα-
ριστήσῃ τὸν Πατριάρχον, εἰδίεταισιν ἀπάντων τῶν συνε-
πείων, καὶ οὐδὲν ὀρθοκῶς ἀπεκρίσθη. Ὁ Δέκατος Τρίτος
τῶν Ἀποστόλων οὐραῖα νὰ ἀναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς Κων-
σταντινούπολιν, ἔπερ καὶ ἐφραξῆν.

Ἄς διακοιμίνας ἐνταῦθα τὴν ἔθεσον πρὸς μικρὸν,
δίδοντες χάρον εἰς ἄλλας τινὰς σκέψεις συμπενοκόμενας
περὶ τὸν κάλων. Εἰς ἡν ἴσως εὐρίσκεται ἡ ἀνατολική

ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὑποκατακλιμένη ὑπὸ τούτων τῶν ἐ-
ξωτερικῶν ἐχθρῶν, ὑρισταμένη τὰς ἀλλοκαλιὰς ἐφο-
δους ἐκείνων, διασυρομένη καὶ κατασυρομένη ὑπὸ
τῶν ἄλλων, εὐαρίθμους ἔχουσα τοὺς ὑπερμάχους στρα-
τιώτας, πῶς πρέπει νὰ θεωρηθῆ τὰ βήματα ταῦτα ἐνὸς
τῶν ἐπισκόπων, ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῆς; Ζῆ ὁ Θε-
ὸς καὶ ἐπιτρέψαι: Ἄδωται εἰς φιλοσόφους ἀσφόρος νὰ μὴ
τὸ πιστεύσῃν. Ἄλλ' ἔδοται ἀπὸ γε καὶ εἰς ἱερεῖς: Καὶ
ὅν τὸ πιστεύσῃν οἱ ἱερεῖς, συνάδει ἡ πολιτεία αὐτὴ
μετὰ τῆς πίστεως: Δὲν καταφερόμεθα κατὰ τῆς Α. Μα-
καριότητος, ἀπαγε! Κρατοῦντες φιλοστόργως τὴν ἁθα-
σμιαν του δεξιῶν καὶ κατασταζόμενοι αὐτῇ, ἐρωτῶμεν
μὲ ὀφθαλμὸν τελομενὸν ἐξ ἐνὸς δακρύου, — Συνάδει
ἡ τοιαύτη πολιτεία μετὰ τῆς πίστεως:

Χαίρει εἰς τὸν ἐκκληροῦσαν σήμερον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
χρῆν γενικοῦ Προξενίου, — καὶ εἶναι δίκαιον νὰ μὴ ἀ-
ποσιωπήσῃται τὸ ὄνομα του, — Κ. Βασιλειῶν, τὸ βῆ-
μα τοῦ Μακαριότητος δὲν ἐπέτῃν. Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
ἐκπροσώπων τὸν Πατριάρχον ἀρχιερεῖς, — δὲν ἀγαπῶ-
μεν ν' ἀναφερόμεν ὄνοματι, εἰμὴ ἐπὶ καλοῦ, — προσ-
καλεσῶ τὸ Προξενεῖον νὰ παραδῶσι, ἡ νὰ διατεθῆ τοὺς
ἐπιτρόπους νὰ παραδῶσιν τὸ γραφεῖον τῆς Ἐπιτροπῆς
καὶ τὰ Καταστήματα εἰς αὐτὸν, ἡ εἰς Ἐπιτροπὴν τινὰ
σχηματισθεῖσαν ἐκ τῶν ἄλλων ὁμορονοῦσιν μετὰ τοῦ
Πατριάρχου, διότι ἄλλως θὰ μετήρῃτο βίαια μέτρα.

Ὁ Κ. Βασιλειῶν παρεγγύησε ἀσθενῶν παρὰ τῷ
ἀρχιερεῖ, καὶ ἐφρασε ἐφραξῶς, διότι ὁ ἀρχιερεῖς, ἀμὰ
γράφας, προσέκλισε καὶ τοὺς Ἐπιτρόπους εἰς αὐτῶν
συνέτητος μετὰ τῶν ὁπαδῶν των, οὗτοι δὲ μετῴρων εἰ-
νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς βίαις ἐπὶ τὸ Γραφεῖον τῆς Κοι-
νοῦτος. Ἐφρανοῦσιν μὲ τὸν θυρῶν, ὅτε, παρουσιασθεῖς
ὁ Κ. Βασιλειῶν, ἐξήγησε νὰ μεταπέσει διὰ λόγων τῶν
ἀρχιερέων. Ἰδὸν τὸ ἀνεπίστατον τοῦ ἀνθρώπου, ἔστη πρὸς
τῆς θύρας καὶ προσέκλισε ἐν ὄνοματι τοῦ νόμου τοῦ
παρόντος ὑπουργῶν: Ἑλλῆνας νὰ διαλυθῶσιν ἀλλ' ἐν τῷ με-
ταῦ ὁ λαός, μεθῶν ἐστὶ ἡ ἐκκλησία καὶ τὰ καταστή-
ματα καταλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, συνέφρασε
ἐκεῖ ἀπειλητικῶς, μέχρις οὗ ὁ Κ. Βασιλειῶν τὴν διέλιπε
καὶ τούτους, καὶ οὕτως ἔμενον ὡς ἐλγον τὰ πράγματα.
Μετῴρη δὲ ἦδη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ζήτημα μετα-
φῶ τῆς ἐλληνικῆς Προεβείας καὶ τῆς τουρκικῆς Κυβερ-
νήσεως, εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀντίκει τὸ δικαίω-
μα τῆς προστασίας τῶν ἐλληνικῶν ἐκείνων Καταστή-
ματων.

Ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ ὑπερασπίσῃ ἑ-
πομῶς τὰ κτηνημένα δικαιώματα τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
ὁμογενεῖς κοινότητος. Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ προσώπου
τοῦ νῦν Πατριάρχου καὶ τῶν περὶ αὐτῶν. Σήμερον εἶναι
οὕτοι, αὐτῶν ἔσονται ἄλλοι. Πρόκειται περὶ ἀρχῆς εἰς ἡν
πολλοὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς κοινότητες ἐν Τουρκίᾳ ἐνδιαφε-
ρόμενοι πρόκειται περὶ συντηρίσεως καὶ ἀμύνης ἡ περὶ
τῆς φήσεως καὶ παρακμῆς τῶν καταστημάτων τούτων
ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐάν ἀφίρῃτον ἀπὸ τῆς ἐλληνικῆς προ-
στασίας καὶ ἔτιθετον ὑπὸ τὴν τῆς Α. Μακαριότητος,
ταῦτον ὡς ἂν ἦσαν β α γ ι α δ ι κ α, ὁ νῦν ἡ ὁ κατὰ
καρῶν Πατριάρχης, ὡς ἀρχηγός, θὰ ἠδύνατο νὰ κατα-

ἐπρασταν ἐνὸς πρᾶγμα μεγάλα, τομηρὰ, ἐξαισία, χωρὶς καὶ νὰ τὸ
αἰσθάνεται. Αἱ δύο γερωνοκῶν ἐπρασταν, ἀλλὰ τὸν ἄρῃαν νὰ κἀμῃ.
Ἐνὸς ἡ κατὰ δολοφονία ἐκδοκίμα ἐν τὸν ἀποπέμῃ, ἀλλὰ πρὸ τῆς
πράξεως ποτὶ ἐπὶ τῆς πράξεως, ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν. Ὅταν ἐγένετο
ἀρχὴ πρᾶξεως τινος, οὐδέποτε τὸν διατρέπων, ἔστι καὶ διὰ μὲν ἐξαι-
σίου ἡ ἐνὸς νεύματος. Εἰς τινὰς πράξεις, καὶ χωρὶς αὐτῶν νὰ τοῖς
εἶπῃ, ἴσως δὲ καὶ χωρὶς αὐτῶν ὅπως νὰ τὸ αἰσθάνεται, — τῶν
ταῦτα ὑπῆρχον ἡ ἀπλότως του, — αἱ δύο γερωνοκῶν καταλαμβάνοντες
ἀμφοτέρωθεν ἐπρασταν ἐπὶ ἐπίστασιν καὶ τότε δὲν ἦσαν ἄλλο
εἰμὴ δύο οὐκαὶ ἐνὸς τῆς οὐκίας. Τὸν ὑπερτίον παθητικῶς, καὶ ἂν
τὸ ὑπακούον ἐπιμένον ἀπερῶσιν, ἀπερῶσιν. Ἐγγυησάντων ἐκ θαυ-
μασιας τινος λαπῆς συναισθησῶσιν, ἐπὶ παρακλήσιν τινος δύναται νὰ
ἀπαρῶσιν ἐγγυησάντων: διὰ τούτου, καὶ ἂν τὸν ἔβρασαν ἐνὸς κιν-
δύου, καταλάβωσιν, δὲν ἔχον τὴν ἰδέαν του, ἀλλὰ τὴν φύσιν
του, εἰς βαθύν ὅστε οὐδὲ ἡ ἀγρυπνήσῃσι πλέον ἐπ' αὐτοῦ. Τὸν ἐν-
επιστέλλοντες εἰς τὸν Θεόν.

Εἶπεν ἄλλως τὴ ἡ Βαπτιστὴν, καθὼς εἶδομεν, ὅτι τὸ τέλος
τοῦ ἀδελφοῦ τῆς θᾶ ἦτο τὸ τέλος τῆς. Ἡ κυρὰ δολοφονία δὲν ἐλε-
γε τούτου, ἀλλὰ τὸ ἤξευρε.

Γ.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐνώπιον ἀνώριστου φωτός.

Ὅλιγον καιρὸν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἀνωτέρου ἐπιστολῆς,
ὁ ἐπίσκοπος Δ. . . ἐφραξῆ τὴν κινδυνολογίαν, ἐν πιστεύομεν ἔλθῃ
τὴν πρῆν, καὶ αὐτὸ τοῦ περιπέτου τὸν ὅποιον εἶχον ἐπιχειρήσει εἰς
τὰ ἔργα τῶν ληρῶν.

Πλησίον τῆς Δ. . . εἰς τὴν ἐξοχίαν, εἴη ἀνθρώπος τῆς βίον δλω-
δίλου μνήρη καὶ ἀσχετον. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ἂς ἐπινοῦμεν ἀμεί-
ωτον ἡ βαρῆσαν λέγειν, ἦτον εἰς τὸν βουλοῦσιν τῆς πρώτης γα-
λλικῆς δημοκρατίας, τῆς ἀμικτωδῶς ἐκείνης. Ἄνωρῆτο Γ. . .

Εἰς τὸν μικρὸν κόσμον τῆς πόλεως Δ. . . ἐγένετο λόγος
περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου μετὰ φίλους πάντοτε. Ἐγγυησάντων ἐκείνης
τῆς δημοκρατίας λειτουργίας, καταλαμβάνομεν: Ἦτον ἐν τοῖς πρᾶ-
γματι οὐκ ὅς ἐλεγε «Σὺ» πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ἔταν εἰσι ἐν γέ-
νῃ ἀπεκαλύπτου Πολίταις, ἀπλόως. Ἐξεῖδον ἔθεωρετο ὁ ἀνθρώπος
οὗτος ὡς ἀνθρωποκτόρον τέρας. Δὲν εἶχε μὲν ῥῆμα αὐτῶς ἦσαν ὑπὲρ
τοῦ θανάτου τοῦ βασιλεῖος Ἀδοβέρτου τοῦ Δεκάτου Ἐκτου, ἐλε-
γῶν, ἀλλὰ οὐδὲν. Ταῦτον εἶπεν βασιλευσάντων. Ὑπῆρξε προμῆδός.
Πῶς ἔταν ἐπιβλήθη ἡ νόμιμος δυναστεία δὲν ἐνέχθη ὁ ἀνθρώπος
οὗτος ἐνώπιον τοῦ ἀμικτωδῶς δικαστηρίου: Δὲν θὰ τὸν ἐκαρτοῦσιν,
ἐν θέλει ἡ ἐπιπέκεια εἶναι καλῆ, ὅτω: ἀλλὰ τούτῳ ὅπως δὲν
τὸν ἐφραξῆν διὰ βίου: Νᾶ δὸθη τούτῳ ἔταν ἐν παρρησίᾳ! κτλ.,
κτλ. Ἄλλως τὴ ἦτο καὶ ἔνας θεός, καθὼς εἶσι ἐκείνοι οἱ ὁμοί-
οι του. — Φληναρῆα χηρῶν περὶ γυνος.

Ἄλλ' ἦτον ἀπὸ γε ὁ ἀνθρώπος οὗτος γυν: Ναί, εἰν τὸν ἐκρι-

νέτις ἐκ τῆς ἀγριότητος τῆς μοναχίας. Ὅς μὴ φησῆσαι αὐτὸς
τὸν θάνατον τοῦ βασιλεῖος, δὲν εἶχε συμπεριληθῆ μετὰ τοὺς ἐντοχῶν
ἐξαιρίας, καὶ ἠθύνθη νὰ διαμετῆ τὴν ἑλλάδα.

Βασιλικῶς εἰ ἀποστῶν πρῶτον τῶν ἑσπέρων τῆς ὕρας ἀπὸ τῆς
πόλεως, ἀμείψω παντὸς χωρίου, μικρὸν παρὸς ὅμοιον, χωριστῶς
εἰς οὐδὲν εἰς πᾶσι ἀποκαταλῆ βέβαιον μίαν ἀρισταύτην κολλᾶσθαι
ἔλεγον ἐστὶ εἶχον ἐκεῖσε ἐν εἰδος χωροῦσιν, μὴν πρῶτῳ, ἐν ἀν-
τρον. Γεῖτων, κἀνῆαν καὶ οὕτω διαβῆσας. Ἀρῶν ἦδον καὶ ἐκα-
τοκρήσει εἰς ἐκείνην τὴν κοιλία, ἡ ἀπῆρξε ἦτις ἦγε πρὸς αὐτὸ
τὸ μέρος ἐγγυησάντων ἡ τὸ γοργάρι. Ἄλλοιον περὶ τοῦ μέρους τοῦ-
του ὡς περὶ τοῦ καταλήμῃον ὀρθον τινός.

Ἐν τούτοις, ὁ ἐπίσκοπος ἐπέκτασε, καὶ ἀπὸ καιρῶν εἰς και-
ρὸν ἔβρασε τὸν ὄρθον πρὸς τὸ μέρος ἔσαν ἐν ἀθροισμῶν δένδρων
ὁμοειδῶν τὴν κοιλία τοῦ γένοντος ἐκείνου δημοκρατικῶς, καὶ ἐλε-
γεν, — Ἐκεῖ ὑπαρχει μία ψυχή, ἦτις εἶναι μόνη.

Καὶ ἐφραξῆσιν εἰς τὸ βῆθος τῆς δυνατοῦτος — Τῆ χρεω-
στῶ ἐπιστολῆν.

Ἄλλ' ἂς τὸ ὀρολογησῶμεν ἡ ἰδέα αὐτῆ, ἡ φυσική κατ' ἀρ-
χῆς, τὸν ἐπρασταν μετὰ τινὰ σκέψιν ὡς παραβῆσας καὶ ἀκατέρωτος,
καὶ οὐδὲν ἀποχθῆς ἐπέειθ, κατὰ βῆθος, συμπεριετῆ καὶ αὐτῶν
τὴν γενετήν ἐντίπῃσιν, καὶ συνέλαβε πρὸς τὸν δημοκρατικὸν ἐκείνου,
χωρὶς νὰ διακρίνη τούτου ἐναργῶς, αἰσθητῆ τὴν τὸ μετῴρων ὡς οὕτως
εἶπεν τοῦ μόνου, καὶ τὸ ὅποιον ἐξήγη καλῶς ἡ λέξις ἀποστροφῆς.

Ἄλλ' ὅμοις, πρέπει ἀρῶ γε ἡ φῶρα τοῦ πρῶτου ὡς ἀπομα-
κρῆν ἀπ' αὐτοῦ τὸν πομπῆ: εἴη. Ποῖον ὅμοις πρᾶξῃται!

Ὁ καλὸς ἐπίσκοπος εὐρίσκει εἰς ἀμύνησιν. Ἐνὸς ἐπρω-
χῆρε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐπέειθε πάλιν ἐπέπειρε. Μίαν ἠμῶν
τέλος πάντων, διεβῆθη εἰς τὴν πᾶσιν εἰς νέος τις βουλόξ, ὁ ὅποιος
ὑπερτίον τὸν Γ. . . εἰς τὴν φελοῦσιν του, ἦδον νὰ ζητήρη λατῶν ἐστὶ
ὁ ὅποιος ἀλλήρωθεν ἐκείνου ἀπεπῶσιν ἀπὸ παραουσίας, καὶ εἰ δὲν
θὰ ἐγγυησάντων. — Ἄλλα σοὶ ὁ Θεός! ἐπρασταν τινος τῶν ἀ-
κούσιμων.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐλαβε τὴν βακτηρίαν του, ἐκαπέσθη μὲ τὸν κἀν-
δύον, ἔνεκα, ὡς ἐπινοῦμεν, τὸν λαὸν πᾶσι τεταρμῶν ἴσους του, καὶ
ἐνεκα τοῦ ἀέρος τῆς νυκτός ὅστις ἐπέλειε νὰ πνεύσῃ μετ' ἄλλων,
καὶ ἀνεγυρῶσιν.

Ὁ ἦλος ἦτο περὶ τὴν φύσιν, καὶ οὐδὲν ἦτο τὸ ὄρθον
τοῦ, ὅπως ὁ ἐπίσκοπος ἐφρασε ἐἰς τὸν ἀμικτωδῶν τινος. Διέκρινε,
εἶη ἀνεκ πᾶσι τινος τῆς καρδίας, εἰς εὐρίσκει πλεῖστον τῆς σω-
λεῶς τοῦ ὄρθου. Διεσκεῖται μίαν τῶρον, διεβῆ ἔταν ἐφραξῆν, ὡση-
σε μίαν κλεισθίαν ἀπὸ φρόνῃαν, ἐπιβῆσιν ἡ εἰς περιβόλον ἠρη-
μοῦσιν, ἐκαμῶν ὄλιγα βήματα μὲ ἀρκετὴν εὐνομίαν, καὶ ἀμείψῃ
εἰς τὸ βῆθος τῆς ὄλιγῆς ἐκείνης γῆρας, ἐπιβῆν ἐνὸς ὑψηλοῦ
θεῖου, εἰς τὸ σπήλαιον. Εἶπε μίαν μικρῶν καλῶν, χαμηλῆν πολ-
λῶν, πνευρῶν, ἀλλὰ καθάρων, ἔχουσαν μίαν ἀναδοξῶρα κατὰ μέτωπον.

Πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐκείνης εἰς μίαν παλαιὰν καθέδραν, ἔχου-
σαν ὑπὸ τοὺς πόδας προκλίμαξ, ἀνὴρ τῆς λευκοῦρῆς, μετῴρων πρὸς
τὸν ἦλον. Πλησίον τοῦ γένοντος οὗτος καθήμενος, ἴσως ἔθρον ἐν
ἐκείνῳ, ὁ μικρὸς βουλόξ. Οὗτος εἶπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς
τὸν γένοντα πᾶσιον γαλλικῶς.

Ἐνὸ ὁ ἐπίσκοπος παρετήρη, ὁ γένον ἀνώφισεν τὴν στήνῃν
— Εὐχαριστῶ, εἶπε πρὸς τὸν μικρὸν πομπῆ: δὲν ἔχω πλέον χρεῖαν
ἀπὸ πίστες. Καὶ τὸ μετῴρων του, ἔφρασαν τὸν ἦλον, ἐπέειθε ἡπὶ
τοῦ παιδίου.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐπροχώρησεν. Ὁ γένον ὁ καθήμενος, ἀκούσας
τὰ βήματα τοῦ γένοντος τοῦ ἐρχομένου, ἐστρεψε τὴν κεφαλήν, καὶ
τότε τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξέφρασε ἄλλο ὄσον θαυμαστῶν δυνατοῖς τῆς
αἰσθησῆ μετὰ παρελθῶσιν μακροῦ βίου.

Ἐπῶντῃ ῥορῶν, εἶπεν, ἀρῶν εὐρίσκειται εἰς αὐτὸ τὸ μέ-
ρος, ἐμῶσιν εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ποῖος εἶστε, κύριε:

— Ὀνομάζειται Θεοδώροτος Μυρῆλ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος.
— Θεοδώροτος Μυρῆλ. Ἦκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα. Σίς εἶστε
ὁ τὸν ὅποιον ὁ λαός ἀποκαλεῖ Θεοδώροτον Δεσπότην;

— Ναί.

— Λοῖπον εἶστε ὁ ἐπίσκοπος μου, ὑπέλαβεν ὁ γένον μετῴ-
ρας μικρῶν.

